

въ сжщностъ, — въ живота сте още по-па-лава, но се преструвате на много сериозна... (Хваща ѝ ржцетъ и ги целъва, като я прѣближава нежно и разчувствувано). Вий ще играете и госпожа Обрие и палавата Жанетъ, но позволете ми да целуна тази хубава шийка.

Артистката. (Ловко се изплъзва, като бързо и болезнено извиква, подскачайки на единъ кракъ). Ахъ! Господинъ директоре, убодохъ на нѣщо кракътъ си! — Карфица ли, трънче ли, кой знае що... Ахъ, моля ви дайте ми пантовкитъ.

Директора. (Бърза донася пантовкитъ и коленичи предъ нея да ѝ ги обува). Ахъ боже мой, какъ пилъятъ тѣзи карфици тукъ!

Артистката. Моля, моля, господинъ директоре, това не мога да приема отъ васъ — да ми обувате обувкитъ; вий сте милъ и услужливъ, но вашата почтена възраст...! (Зема отъ ржцетъ му обувкитъ и се обува). Ахъ, колко е студено тукъ! Ржцетъ ми посинѣха. Пардонъ, ще ида да наметна дрехата си.

Директора. Ще ви чакамъ.

Артистката. Непременно. (Излиза).

Директора. (Следи я отъ вратата до като окончателно изчезва отъ погледа му. Усмива се и дяволито намигва, играейки съ мустака си). Апетитно парче!... Истински талантъ!... Но много горда!... Колко трѣбваше до като... (Смѣе се вътрешно — запалва цигара). Хмъ!... Хитра!... (Хвърля кракъ връзъ кракъ и като следи пушека изъ цигарата си). Хмъ, тя сега си мисли, че азъ недолавямъ какъ ловко иска да играемъ на котка и мишка!... Маниеръ!... Приятелко, старъ мишокъ съмъ азъ, не влизамъ въ нокти... Ще си поиграемъ до като примачкамъ вирнатото ти носле, за да не се надувашъ повече... Ще престанешъ да критикувашъ и ще станемъ добри приятели... (Отива при огледалото и си оправя коситъ съ малко гребенче, което вади изъ джобния си тоалетъ. Звъни се на телефона. Лениво ѝ намръщено взема слушалката). Ало! (Важно). Тукъ директора на